

УДК 340.281.93

Грицкевич Сергій Геннадійович,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права і процесу
Івано-Франківського університету права
імені Короля Данила Галицького

ВИКОРИСТАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЯК ФОРМИ «ОБҐРУНТОВАНОГО» НАСИЛЬСТВА

У статті розглядаються особливості кризової ситуації української держави та права через таку форму використання законодавства, як «обґрунтоване» насильство. Громадянське суспільство є основою національної системи західної цивілізації. Вітчизняна цивілізація та національний устрій є іншими це пояснюється тим, що наше життя традиційно наповнене насильством, а національні інтереси (навіть у мирний час) доводиться захищати.

Прогнозується, що суспільство, яке народжується в Україні, спочатку традиційно буде базуватись на силовому балансі. Його еволюція до майбутнього відбувається звичайним еволюційним шляхом – від жорстокості до традицій громадянського суспільства, через становлення нової юридичної влади, що паралельно існує з корпоративною владою, від суспільства насильства – до громадянського суспільства балансу інтересів та сил.

Ключові слова: влада сили, «обґрунтоване насильство», корпоративізм, соціобіологічна концепція «корпоративно-кланової системи»

Постановка проблеми. Для ефективності визначення перспектив розвитку державно-правової системи України, вочевидь, доцільно використовувати комплексний підхід та міждисциплінарні зв'язки. Цікавою з цих позицій є розроблена С. Б. Морозовим у соціобіологічній концепції теорія змін у соціальному житті, які провокують зміни біологічних засад суспільства, і навпаки. Обчислення такого роду залежності дає можливість розкривати події минулого, досліджувати сьогодення і робити прогнози. У своїх попередніх публікаціях автором статті, зокрема, приділялась увага особливостям розвитку корпоративізму, як триваючої загрози розвитку соціальної держави в Україні.

Прогрес постійно змінює структуру соціальної системи. Проте знаходяться сили, які отримують вигоду від її незручностей. Це не тільки люди, а й об'єднання – корпорації, лише не у формі концернів, а ті, що наближені до кланів і некримінальної мафії. Завданням соціалізації є злам цієї сили [3, с. 50-53]. Адже існуюче спотворення змісту категорії держави і права та соціального добробуту є прямим результатом діяльності корпоративної системи [3, с. 26].

Аналіз вітчизняної правозастосовчої та правотворчої практики нашою думкою про тотальний брак або неспроможність аналізу історичного досвіду та, відповідно, напрацьованих біолого-соціальних стереотипів поведінки. Як результат, в нашій країні стали нормою найрізноманітніші протиправні дії – проти навколишнього природного

середовища, громадян та їх майбутнього, проти людських, моральних та державних законів. Зрозуміло, що скоюють їх саме українці, а не інопланетяни. Тобто закони самі по собі не здатні нікого захистити. Постає лише одне запитання – коли і як все це припиниться. Логічна відповідь на нього – коли будуть створені закони, які не лише виконуватимуться, але ще й міститимуть здоровий глузд, логіку, не суперечитимуть послідовному розвитку країни і суспільства. Намагання відповісти на запитання: «Що стоїть на перешкоді цьому процесу?» є предметом пропонованої статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми визначення змісту негативного впливу глобальних тенденцій цивілізації на суспільство та державу загалом досліджувались галузево теорією управління, юриспруденцією, соціологією, соціобіологією, еволюційною психологією, політологією, медициною тощо, зокрема такими вченими, як: М. Амосов, В. Глазко, В. Глушков, О. Зінов'єв, В. Задерей, В. Колмаков, С. Морозов, М. Сенченко, В. Танаєв, В. Чешко, А. Фурсов, Л. Шершнев та багатьма іншими. Серед зарубіжних дослідників слід відзначити У. Бека, Ж. Бодрійяра, І. Валлерстайна, М. Вебера, Е. Дюркгейма, Д. Колемана, Н. Кляйна, А. Лефевра, П. Сорокіна, А. Турена та інших.

Проте, незважаючи на серйозні зміни за умов глобалізації структури суспільства та держави, виникає враження затухання досліджень та дискусій з питань теорії співіснування суспільства та держави, які, на нашу думку, навпаки потребують активізації та комплексного підходу.

Постановка завдання. Метою статті є пошук правових шляхів виходу з найбільш драматичної за нетривалий період існування незалежності України глобальної системної кризи, яка перейшла до етапу громадянської війни.

Виклад основного матеріалу дослідження. Загальновідомо, що громадянське суспільство є об'єднанням соціумів, які протистоять серед інших соціальної, політичної, ринкової стихій. Воно є характерним для випробуваних сталих систем. Життя в громадянському суспільстві безпечне та зручне, проте це право виборюється протягом століть. Громадянське суспільство є основою національної системи західної цивілізації. Вітчизняна цивілізація та національний устрій є іншими. Адже наше життя традиційно минає під егідою насильства, і національні інтереси, навіть у мирний час, доводиться захищати.

У будь-якій війні слід визначити коло суб'єктів, проти яких зазначену війну спрямовують (сьогодні орієнтовно це 1/3 «живих», 1/3 «нейтральних» (гомеостатичних), 1/3 «перебувають під загрозою зникнення»). Перша третина є біологічно активною і тому небезпечною. Впливати на пацієнтів (тобто хворих) немає сенсу. Крім підгодовування, вплив чинять на здорових з метою розмивання цінностей та створення комплексу неповноцінності, впливаючи на нейтральних з метою перешкодити їм в розрізненні категорій «добре» та «погане», для розвитку в останніх імунітету до політичної активності [3, с. 83]. Третина населення української держави вмирає. Тому вона обирає подібних собі політиків (також вмираючих), оскільки в більшості випадків вибором виборців роблять за поняттям: «подобається – не подобається». «Зникаючі» («вмираючі») не вважають живих за своїх і тому не можуть вважати їх приємними.

Національна самосвідомість передбачає існування ряду ознак, характерних для нації, та позитивних наслідків для неї. Виходячи з цього, можна зробити висновок, що національної самосвідомості в Україні досі не існує. Принаймні процес її формування практично лише розпочався. І довільні тлумачення правових термінів є результатом відсутності безпосередньо нації, громадянського суспільства, мови, писемності. Є

населення. Старої нації вже немає (або наявні її залишки), а нової ще не сформовано. Сумним та трагічним підтвердженням цього факту є події на Сході України, в Криму та інших регіонах. Поняття закону є невідокремленим від поняття нації. За відсутності нації те, що називають законами, є лише проявом експансії реально існуючої сили [3, с. 50].

Якщо українці будуть дотримуватися вимог всіх вітчизняних законів, вони просто не виживуть. Тому що саме існування живого українця в Україні фактично є злочином. На щастя, він не матиме можливості їх виконувати, тому що до кінця свого життя не встигне їх прочитати.

Громадянське суспільство пов'язане із правовою державою. Специфіка вітчизняного верховенства права полягає у розумінні українцем того, що його дурять, і останнє є тривалим та перспективним процесом до приходу Спасителя (в особі Махно, Сталіна, Гітлера, леді-Ю, громадянської війни, революції), коли згаданий українець нарешті відновить справедливість. Народ і надалі будуть дурити, обраховувати, проте захопленого вистачить на 2-3 покоління, а потім знову поява чергового Спасителя, і так далі по колу.

Традицій громадянського суспільства в Україні й досі остаточно не сформовано через те, що історично постійно хтось когось перемагав, а не домовлявся мирним чином. Якщо в певні історичні періоди (перебування Галичини в складі Австро-Угорщини) і були подібні відносини, проте це була влада не суспільства, а окремих соціальних груп (знаті, духівництва, торгівельно-промислової буржуазії тощо), з метою врегулювання відносин інших, негромадянських груп (переважаючої частини українського сільського населення). Безумовно, можна ввести найдосконаліші в світі закони, проте в історії вже була «найдосконаліша» у світі сталінська Конституція. Закони потрібні максимально прості, без особливих претензій з боку громадянського суспільства. Відомо, що будь-яка держава починалась із збирання данини з метою захисту її платників. Рівень заможності влади напряму залежить від заможності платників податків. Останні, щоб бути заможними, повинні бути багатими. Для того, щоби взагалі жити, вони не повинні знищувати один одного [3, с. 51].

В Україні саме зараз відбувається зміна національних поколінь, за якої стикаються дві традиції: традиція громадянської нації, яка минає, та традиція «дикунства нації», які приходять на зміну попередній.

Для того, щоби перетворитись у громадянське, суспільство повинно вдосталь навоюватися. Традиції помсти, військові якраз і покликані стримувати громадянське суспільство.

Україна залишається державою протиріч. Всі нормальні та діючі закони в Україні є. Їх навіть дотримуються. Хоча мавпи не вміють читати та писати, у них відсутні законодавчі органи, але і в них є закони. Наприклад, на територію вожака заходити заборонено. Люди в цьому мало чим від мавп відрізняються [4, с. 16]. І хоча згаданий закон не написано, але всі люди знають його і виконують. Тому що закони фактично відтворюють реальне життя, і лише згодом його визначають.

Нерозуміння відмінності існування реальних та формальних законів призводить до помилкового розуміння мільйонів громадян беззаконня, розуміючи, що якщо на папері записано, що він є законом, то папірець дійсно є законом. На жаль, папір не є законом ні на смак, ні на дотик. Навіть якщо на ньому написано «Конституція» [3, с. 93]. Тому що першим законом є закон влади.

Корпористемі належить фактично вся влада, і довільне тлумачення або невиконання писаного закону лише підтверджує, кому дійсно належить влада. Закон

врегулює мирне вирішення питань між силами – сили традицій, громадян, влади, націй та соціальних груп. Якщо закон систематично порушується, то це означає, що його неправильно або невчасно написано. Фактично існує інший закон, про який хтось просто не здогадується. І якщо існує одна сила, то вона і є законом [3, с. 94]. Корпоративісти в Україні перемогли більше двадцяти років тому не для того, щоби жити в злиднях та про когось турбуватись, наприклад, про мільйони пересічних громадян України.

Реальні закони встановлюють норми відповідальності. Норми, зазвичай, загальновідомі. І тільки тоді, коли нація народжується, необхідно їх обумовлювати. Ті, хто нарікають на беззаконня, просто забули головний закон влади – на території вожака стада неможна заходити стороннім, а вожаком сучасного «мавпячого» суспільства є корпоративна система [3, с. 92].

Мотивація зазначеної поведінки корпоративістів цілком органічно вписується до приписів капіталістичної етики. Адже в капіталістичному суспільстві ніхто нічого нікому не винен – ні суспільство та держава особі, ні особа їм. Індивідуальна свобода завжди домінує над громадськими обов'язками. Людина може все те, чого вона захоче. Якщо захоче бути нечесною, щоб розбагатіти – це її право. Якщо захоче вчинити злочин (пограбувати, обдурити) – це також її право. Більше того, злочин розглядають в якості ще одного (небезпечного) способу економічної діяльності. Наприклад, щоб розбагатіти, за певний період часу доведеться платити дуже високу ціну – пожертвувати часом (адже «час – це гроші») у в'язниці або життям. Немає нічого, що людина «не повинна робити»: ні соціальних зобов'язань дотримуватися закону, ні обов'язків. Натомість є свобода і права, які дають можливість розбагатіти і вартість (ціна) цього багатства [2, с. 5].

Корпоративна система понині є власником України та її народу. Це є головним законом. Корпоративісти не можуть бути негідниками, не скоюють злочинів, що будь-який вітчизняний суд досі регулярно доводить. Те, що становить склад злочину для звичайних громадян, для корпоративістів є нормою поведінки за статусом. Наприклад, природні ресурси України та вміст транзитних трубопроводів практично належать корпоративній системі. Тому українці не мають жодних прав на частку доходів від транспортування електрики, газу, нафти та видобутку корисних копалин, а повинні лише під загрозою санкцій сплачувати зростаючі тарифи за користування комунальними послугами та паливом. Як слушно зазначає О. Зінов'єв, уряд на Заході давно вийшов з-під контролю закону, а сама концепція закону втратила значення. Правління стало основним завданням законодавчого органу, а законодавство – його побічною функцією [1, с. 62].

Корпоративна система знаходиться поза межами формальних юридичних аспектів. Саме тому вона не лише непідсудна, але й є юридично невидима. Всі закони, написані на папері, слугують корпоративній системі, як єдиній соціальній силі. Суди, правоохоронні органи, юстиція так само. У дрібницях корпоративна система може трохи поступитись (імітувати народні вибори президента або депутатів), але стосовно серйозних питань вона ніколи не поступиться (влада, власність, податки).

Коли протилежні сторони є взаємно сильними, закон регулює відносини між ними з метою недопущення екстремізму. Конституція України фактично засвідчує, що Україна (як країна з усім населенням та їх майном) належить корпоративній системі. Протилежний закон – людина має право на життя (тобто закон протидії системі), який впливає із законів біології, діє із застереженням – має право жити, якщо здатна чинити опір. Інший варіант передбачає, що закони пишуть для правлячого класу, його ж ідеології та з метою запобігання народного спротиву. Ці закони регулюють, скільки, в кого та в який спосіб відбирати, щоби суспільство залишалось в межах пристойності. У сучасній Україні

остання тенденція опинилася у глухому куті, тому що все вже відібране та поділено. Невдоволення зазначеним станом різними соціальними групами і є однією з причин сучасного збройного протистояння.

Закони належать нації. Якщо нація не функціонує, як суб'єкт, то закони не працюватимуть на її користь. Вони будуть належати найсильнішим групам. І каральні органи закону також. Якщо хтось конфліктує із зазначеною групою, у разі відсутності нації залишається використовувати старий закон – помсту [3, с. 93-94]. Перші закони виникли з метою усунення вендети, як менше зло. Тобто закон виступає посередником між силами у процесі делегування помсти.

Зрозуміло, що в силовому суспільстві ніякі закони нікого не захищають. Інстинкт самозбереження рано чи пізно змусить націю вибрати індивідуальні силові громадянські механізми, вибір яких є досить обмеженим: помста та терор. Вони й відіграватимуть роль законів, регламентуючи, кого корпоратисти можуть пограбувати, а кого ні [3, с. 90].

Коли влада є абіологічною, її закони та верховенство права є також абіологічними та перебувають у конфлікті з біологічними законами. Боротьба на розширення життєвого простору є природним процесом, адже закони її регулюють, проте забороняти не можуть [3, с. 96].

Стереотипи свідомості будуть і надалі змінюватися. Життя повинно тривати, навіть якщо воно буде десь у рабовласницькій республіці. Еквівалентом сучасної України є дикий захід Америки. За європейським критерієм ми існуємо в середньовіччі. Ми живемо за правилом: «беззбройний є безправним» і, вочевидь, до римського права ще не еволюціонували [3, с. 94].

Корпоративна система тривалий час веде бойові дії проти українського народу шляхом економічного насильства, іноді підсилюючи його фізичним. Оскільки більшість громадян України позбавлені економічних важелів, вони вимушені відповідати у формі фізичної протидії. Влада вживатиме заходи у відповідь, у тому числі каральні, що є її правом та обов'язком. Наведене є морально – юридичною нормою існування.

На сьогоднішній день стан української реальності не дає змоги вести мову про запобігання війні – на Сході вона йде у відкритій формі, що є результатом тривалої діяльності корпоративістів, які ведуть її давно. Важливо, щоби війни не перетворилась в аналог 100 або 30-річних в середньовічній Німеччині, з уникненням непотрібної особливої жорстокості. Розробка правил необхідна для запобігання анархії та мінімізації жертв з обох сторін. «Мирне» усунення корпоративістів означатиме збереження їх життя та грошей, тому влада, дотримуючись норм війни, повинна задавати її тон. Корпоративістську систему характеризує груба сила. Вона сама нейтралізувала усі закони з метою скористатись цією силою.

Правосуддя само по собі є відносною величиною. До революції 1917 р. до суду віддавали більшовиків. Після революції більшовики чинили суд над колишніми правителями за цілком протилежні дії. Це все було відповідно до закону. Обидві сторони були абсолютно праві. За правом брутальної сили. Тому своє природне право на життя люди можуть відстоювати будь-якими засобами [3, с. 93].

Висновки. Суспільство, яке народжується в Україні, спочатку традиційно буде базуватись на силовому балансі. Його шлях до майбутнього відбувається звичайним еволюційним шляхом – від жорстокості до традицій громадянського суспільства, через становлення нової юридичної влади, паралельної існуючій корпоративній, від суспільства насильства до громадянського суспільства балансу інтересів та сил [3, с. 94].

Згадаємо традицію американської кінокультури, яка є не естетичною, проте є культурою життя. Її головним сюжетом є ситуація, коли на зміну недіючому закону приходить месник. Це нормально, це є вищим законом – гарантом всіх законів. Страх перед появою месників примушує американських корпоративістів дотримуватися офіційних законів та правил. Зміст громадянського суспільства, як відомо, полягає у суспільному договорі.

Наші громадяни повинні зрозуміти, що війна з правилами є альтернативою війні без правил, а не війні взагалі. Адже корпоратисти порушують майже всіх ці правила, правила культурної війни. Вони порушують Женевську конвенцію. Проте, це не привід для наслідування, адже якщо українці будуть діяти їх методами, вони не стануть кращими від ворогів.

Трудове законодавство з'явилося після того, як профспілки почали наймати бандитів в якості сили протидії своїм господарям. Тому законодавство виникло як правила, які позбавляли надмірного насильства. Профспілковий рух в Україні досі відсутній. Справжній профспілковий рух почнеться тоді, коли працівники однієї фірми будуть навзаєм бити поганого керівника з іншої фірми.

Якщо у двох громадян є зброя та наявні розбіжні інтереси, то їм варто домовитись заради шансу на життя. Проте, якщо зброя є лише в одного, тоді її власнику немає потреби ні з ким домовлятися. Фундаментом громадянських відносин є тільки баланс сил.

Право на роботу, право на заробітну плату, право на гідне життя є складовими права людини на частку в життєвому просторі. Ці права не просять. За них потрібно йти в бій, за них боряться та гинуть. Якщо десь вони роздаються задаром – там вони попередньо завойовані, але ще не відвойовані капіталом назад. І робітникам, і капіталістам слід періодично боротися та наступати. Наслідком цієї боротьби буде розвиток соціального прогресу [3, с. 93]. І якщо не виплачують зарплату, а робітників вважають худобою, то є підстави перейти до наступу. Це є законом історичним, біологічним та соціальним.

Ідеологія національного відродження не може реалізуватися за наявності суб'єктів паралельної влади, здатних протистояти державі у вигляді корпорацій. У національного відродження повинен бути лише один суб'єкт – нація. Для того, щоб нація працювала, держава повинна надати їй кредит, перш за все, матеріальний, та створити правову систему зростання. Праця повинна винагороджуватися відразу ж на місці, а не через рік або 100 днів. Житло, засоби виробництва, продуктів відразу та всім. Життя починається заново за рівних стартових умов. У повоєнній Німеччині всі в рівній мірі отримали 40 нових марок (і жебрак, і мільйонер). І головне – повинно бути надано можливість реально змінити свою долю кожному. Реальну долю, а не папірець. Тобто без національної революції національного відродження не може відбутися.

Список використаних джерел

1. Зиновьев А. А. Идеология партии будущего / А. А. Зиновьев [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.litru.ru>.
2. Ильинский И. М. Будущее капитализма в человеческом измерении / И. М. Ильинский [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.inspp.ru/index.php?option=com_content&task=blogcategory&id=1&Itemid=2.
3. Морозов С. Б. Заговор против народов России сегодня / С. Б. Морозов. – М.: Изд-во Алгоритм, 1999 – 272 с. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.google.com.ua/search?q>.

4. Морозов С. Б. Секс и ранг. Древние программы современного человека / С. Б. Морозов [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://ms1970.livejournal.com/88729.html>.

**Грицкевич С. Г. Использование законодательства
как «обоснованной» формы насилия**

В статье обсуждаются особенности кризиса украинского государства и права через такую форму законодательства как «обоснованное» насилие. Гражданское общество является основой национальной системы западной цивилизации. Отечественная цивилизация и национальное устройство являются иными. Ведь наша жизнь традиционно проходит под знаменем насилия, и национальные интересы, даже в мирное время, должны защищаться именно под этим флагом.

Прогнозируется, что зарождающееся на Украине общество первоначально традиционно будет основываться на силовом балансе. Его эволюция в будущее эволюционирует традиционно – от жестокости к традициям гражданского общества посредством создания новой юридической власти, параллельно существующей корпоративной, от общества насилия к гражданскому обществу сбалансированных сил и интересов

Ключевые слова: *власть силы, «оправданное насилие», корпоративизм, социобиологическая концепция «корпоративно-клановой системы».*

Gritskevich S. G. Use the legislation as a form of «reasonable» violence

This article discusses the features of the crisis of the Ukrainian State and rights through the use of this form of legislation as «reasonable» violence. Civil society is the basis of the national system of Western civilization. National civilization and the national Government are the others. Because our lives are traditionally passes under the banner of violence, and national interests, even in peacetime, has to defend itself under this flag. It is predicted that a society that is born in the Ukraine, the first traditionally will be based on a force balance. His evolution into the future is a common evolutionary – from cruelty to the traditions of civil society through the establishment of legal authorities, specify parallel existing corporate, from society of violence to civil society, a balance of interests and forces.

Key words: *power of the force, «justified violence», korporativizm, sociobiologičeskaâ the concept of» corporate clan system».*

